ЯК Я ПРОВІВ СВОЇ ЛІТНІ КАНІКУЛИ

Літо почалося з шаленої спеки і звістки батьків, що я їду з ними у якийсь французький фото тур по Півночі Європи. Як тільки я почула слова «Фінляндія», «Швеція» і «Норвегія» , я зрозуміла,що в мене буде найкраще літо за всі мої 16 років. Оскільки я займаюся фотографією, я передчувала успішну подорож.

Ми довго збиралися і зважували кожну річ, яку планували брати в поїздку. Нас з мамою дуже здивував список речей : Купальник, куртка, кепка, шапка, шорти, зимові лижні штани.

Після численних перескладань, суперечок і прощань, ми ,нарешті, вирушили з дому до аеропорту. Першим нашим закордонним пунктом був Амстердам, в якому ми провели 7 годин. Наступним пунктом був Париж, в який ми приїхали за день до початку фото туру.

25 липня ми пішки прийшли від нашого готелю до Вінсенського Палацу і втулилися в колону машин. Нам сказали, що вони називаються екіпажами. Про те, куди я потрапила, знала мало, тому намагалася розвідати у всіх і кожного,що тут відбувається і відбуватиметься. Нарешті, Оксана з 6 екіпажу розповіла мені про Фото Дня, 3 Гранд Журі, Репортаж на 6 сторінок, Трофі фото і про прийом у Французькому Посольстві у Столькогльмі.

Далі почалася урочиста частина всередині території замку і я познайомилася із сім`єю російських туристів і дала собі слово, що обфоткаю до кінця плівки найменшу дитину в їхній сім`ї – гарну маленьку дівчинку, відверто скандинавської зовнішності.

Всі слова, сказані Філіпом – крутим організатором цього фото туру , були мені зрозумілі тільки завдяки перекладу Дяді Саші з 4 екіпажу, Господи, скільки мов він знає? Після урочистої частини нам роздали наклейки спонсорів, номера екіпажів, роудбуки (це як особистий блокнот з номером екіпажу,з детальним описом маршруту, номерами організаторів і всілякими французькими буквами). Ми рушили до наступного пункту призначення – кемпінг в Брамше.

І тут я зрозуміла, що серйозно влипла... у шалений,швидкий,захоплюючий водоворот подій, про який я потім розповідатиму дітям.

Наступні 5 днів пролетіли, як мить. Я не розуміла, де день, а де ніч, тому що постійно було світло. Кожну вільну хвилину в дорозі наші два екіпажі збирали гриби. Ті, хто не фотографує, лазили по лісу в пошуках грибів. В таборі рейдери дивилися на нас, як на ненормальних. Один навіть сказав : «Це гриби? Ні, це щось,що виглядає й пахне як гриби». Ну що ж, гриби спробували,день зачекали, ніяких кольорових снів не побачили наяву, тож по приїзду до Сарої пригостили всіх цією стравою. Я була в захваті від влаштованою нами атмосфери. Хтось грав на фортепіано, хтось їв, хтось сміявся, і все це було щиро і весело, я зрозуміла, що зможу відчути себе затишніше, аніж у першу половину поїздки.

По приїзду до найдорожчого курорту Норвегіі – на острови Лофотени, я була не в найкращому гуморі, оскільки постійно змінювалася програма і план програми, не зважаючи на розписаність і точність у роудбуку. То їдемо туди, то назад, то треба чекпоінт обов`язково, то взагалі кому він потрібний. Ми жалілися Сашку, та він казав,що з організаційними питаннями звертатися до Філіппа.

Що ж, а острови тим часом підіймали настрій і заставляли взяти в руки фотоапарат і фотографувати до бескінечності ці висячі гори в хмарах, всю цю зелень і каміння, всі яскраві і тьмяні будиночки, кожен водоспад та ущелину. Наступного дня ми поїхали на північ островів. І чим північніше заїжджали,тим тепліше ставало повітря, мене вразив цей мікроклімат, утворений величезними горами. Ми купалися в океані, подумати тільки, у +14 градусів! Підіймалися на гору з енергійним провідником, шкода, ім`я його було настільки незвичне,що я його не запам`ятала. Було незабутньо, але я зрозуміла, що починаю звикати…

Однією з вимог Гранд Журі, є фотографування місцевих жителів та спілкування з ними. Я люблю нові знайомства, спілкування людей з різних міст та країн, але в цій поїздці все інакше. Не скажу, що я не маю бажання потоваришувати з кимось, маю, але чомусь не хочеться лізти у їхній особистий простір.

Та з двох наших екіпажів ніхто не зважав на мої побоювання, тож коли мама побачила гарний будиночок з низеньким парканом, ми завернули саме туди. Нас зустріла дуже колоритна бабуся з сивим волоссям, яку звали Міа. Вона була загорнута у ковдру в клітинку і мала величезну собаку, яку вже гладив Єгор. Ми прийшли до неї і почали розпитувати, як у неї справи, яке становище в країні і чи не буде проти вона, якщо ми зробимо декілька фотографій з нею та з її будинком. Найдивніше в цій ситуації було те, що вона так зраділа нашому несподіваному приїзду, що почала весело розповідати про все, що знає, відповіла на наші запитання, порозглядала зібрані нами гриби й на довершення всього , запалила цигарку, ніби знала, що я мрію зробити таке фото.

“I don’t know you but I like you. I like this happiness, thank you” . – її слова вразили мене ще більше. Я й не підозрювала, що можна просто так увірватись в будинок чужої людини , розпочати допит і фотосесію, ще й отримати на це задовільну відповідь і запрошення в будинок на чашку кави.

Тут люди якісь вільні, цього не можна пояснити, я це відчуваю. Якби в нас у країні можливо було б щось змінити, я б це зробила. Та не все так легко , як здається. Якщо б я завітала до чужого будинку без попередження, мене б сприйняли за афериста й мало того,що закрили б перед обличчям двері, ще й б пригрозили викликом поліції. При тому, що я й рота відкрити б не встигла.

Цей фото тур зробив мене впевненішою. Ми заїжджали потім до ще декількох місцевих жителів і розпитували в них про життя, настрій,погоду, побут, і завжди отримували у відповідь веселу історію та усміхнене обличчя, яке так і хотілося сфотографувати. Я зрозуміла вираз : «Посмішка прикрашає».

Я ще ніразу не була у фототурі. Моєю найулюбленішою розвагою стало спостерігати за фотографами, коли вони робили фотографії. Я знаю, як це, не думати, як ти смішно виглядаєш, коли намагаєшся зловити кадр. Неважливо,у скрюченій ти позі, нога за головою, на проїжджій частині, у океані по шию, в болоті по коліна, чи ти лежиш у зеленій кофті , зливаючись із травою, коли фотографуєш оленя, головне – сфотографувати те,що задумав.

Коли на 1-му і відразу на 2-му незапланованому Гранд Журі, я побачила фотографії фотографів у русі, я думала, що впаду зі сміху. Серйозно, не очікувала таких бурних оплесків і вигуків саме на цю категорію, але було весело.

Після перегляду фото з Гранд Журі, я зрозуміла, що хочу зробити неймовірно гарне фактурне фото фотографа в русі. Із цим мені допоміг Вадім. Дякуючи Філіппу та команді його помічників мрії здійснюються ☺

На острові Сароя ми підіймалися на вершину по дорозі з червоних Т. Це був шалений підйом, не тому, що він був крутий, а тому, що батьки думали, що загубили нас з Юлею. Перед виходом на гору, нас попередили, що на гори набігає туман, і коли він набігає, потрібно сидіти й чекати поки він мине нас. І коли на нас з Юлею насувався туман, ми вирішили проробити схему пересування : я стою біля Т поки Юля біжить шукати наступну , коли знайшла її, кличе мене і я біжу до неї, і навпаки. Бігали від Т до Т , поки до нас не прийшли французи з нашого рейду і попросили нас чекати з ними наших батьків. Батьки прийшли і забрали нас. Я хвилювалася не за себе, а за Юлю, а потім виявилося, що й хвилюватися не треба було.

Ми йшли у вічному тумані, фотографії, звичайно, в таку погоду виходять яскраві, але крики батьків він трохи приглушує. То губили Т, то знаходили, було круто, мені подобається так відпочивати, я уявляла, якби тут було спускатися на лижах, і захотіла приїхати сюди взимку.

Коли ми піднялися на вершину, першою думкою в мене було те,що я знаходжуся на краю Світу. З однієї сторони червоне сонце, з другої сторони рожевий місяць, піді мною хмари, гори і океан, а вітру немає. Я стояла на вершині і просто дивилася. Та відірвало мою увагу те, що я побачила знизу на метрів 100 якийсь рух , придивилась через фотоапарат, і зрозуміла, що то мої екіпажі ставлять палатку. СТАВЛЯТЬ ПАЛАТКУ НА КРАЮ ОБРИВУ. Що ж, якщо помирати – то красиво.

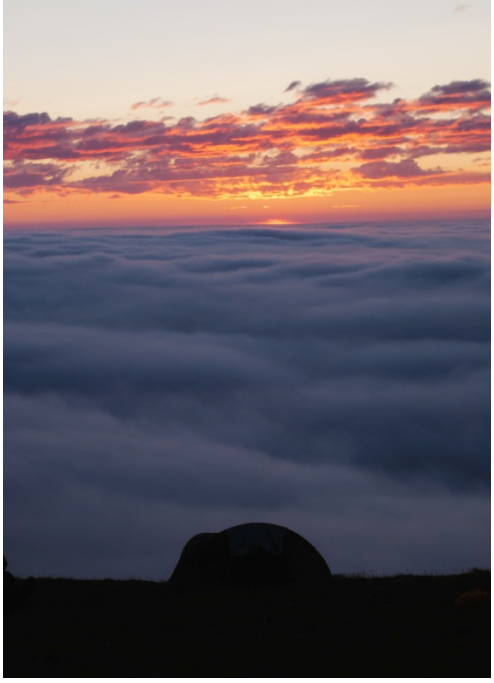

Коли рушила колона машин, у мене перехопило подих, серце забилося частіше й очі перейшли з режиму «звичайне бачення» на «бачення дального виду». Оскільки сонце тут сідає шалено довго, організатори ніби знущалися з нас, показуючи таку красу. Кольори західного сонця та світло фар відзеркалювалися у озерах, які ми пролітали . Сигнальні звуки машин все частіше лунали ближче до Нордкаппу. Багато рейдерів повисовувались із вікон машин, щоб увіковічнити ці кадри на SD картці . Якби я була художником, до кінця свого життя тільки б й малювала, що колону машин з різнокольоровим фарами, сідаюче сонце помаранчевого кольору, світле небо усіх кольорів, від фіолетового до яскраво жовтого. Я хотіла би написати цілу книгу про цей фото рейд.

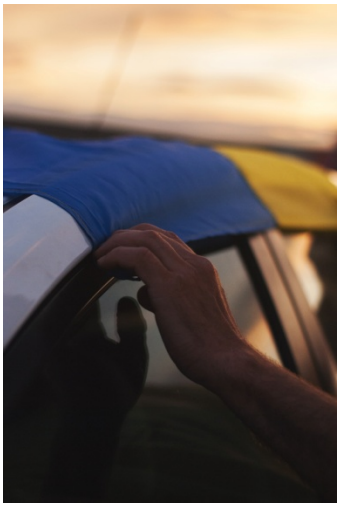

На Нордкаппі, незважаючи на сильний вітер, мені було тепло й весело. Всі були такі радісні й щасливі, що заразили мене цією атмосферою. Я зрозуміла, що коли приїду в Київ, до себе додому, буду вітатися з усіма зустрічними, оскільки це підіймає настрій та це просто ввічливо. Мене, як нікого вразила ця доброта зі сторони незнайомих людей, вони стали мені рідними, хоча може ми перекинулися всього двома-трьома словами. Я буду сумувати , чесно,за всією цією атмосферою квесту, людьми, незабутніми пейзажами, довгими річками, синіми фйордами, височенними горами, вічно світлим небом, життям у палатках, неможливістю присісти хоч на 5 хвилин, коли хочеться, за оленями на дорогах, за тепло-холодним Атлантичним океаном , за фінським лісом, постійним відбиранням фотографій, та ,напевно, за майбутнім теплим прийомом у посольстві. Може, я все засильно прикрасила, забувши про деякі негативні моменти, але, Господи, хто мені заборонить самій собі творити свій настрій, і, з 99 речей гарних і однієї поганої помічати тільки 99 гарних речей, заповнюючи ту 1 прогалину своєю довірою до людей і загальновируючою добротою?

Raid Photo

Paris – Cap Nord

25-th of July – 25-th of August 2017

Team 13